

Sygn. akt II DO 28/19

POSTANOWIENIE

Dnia 11 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Przesławski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jarosław Sobutka

SSN Ryszard Witkowski

Protokolant Anna Rusak

w sprawie S. K.

po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej na posiedzeniu w dniu 11 grudnia 2020 r.,
zażalenia obrońcy obwinionego na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29
sierpnia 2019 roku, sygn. akt I DO 29/19 odmawiające zawieszenia postępowania
na podstawie art. 437 § 1 kpk

postanawia:

1. utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy podczas posiedzenia w dniu 29 sierpnia 2019 r., prowadzonego pod sygnaturą akt I DO 29/19, postanowił „nie uwzględnić wniosku Rzecznika Dyscyplinarnego Sądu Najwyższego SSN Andrzeja Tomczyka o zawieszenie postępowania w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej SSN w stanie spoczynku S. K. albowiem wniosek ten jest nieuprawniony z uwagi na treść art. 22 § 1 kpk, który nie przewiduje możliwości zawieszenia postępowania karnego na oczekiwania przyszłych orzeczeń sądowych, jak również brak jest podstaw do zawieszenia przez Sąd Najwyższy rozpatrujący wniosek o pociągnięcie do odpowiedzialności karnej do zawieszenia postępowania de facto prowadzonego w formie postępowania przygotowawczego. Sąd Najwyższy rozpatruje jedynie czynność incydentalną tego postępowania prowadzonego przez inny organ – Prokuraturę”.

Zażalenie na przedmiotowe postanowienie wywiódł obrońca SSN w stanie spoczynku S.K., zaskarżając je w całości. Przedmiotowemu rozstrzygnięciu zarzucił „błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mający decydujący wpływ na

jego treść, a polegający na oczywiście bezzasadnym uznaniu jakoby Sąd Najwyższy <<rozpoznawał jedynie czynność incydentalną>> (patrz strona 118 akt sprawy) podczas gdy w rzeczywistości Sąd Najwyższy na posiedzeniu rozpoznawał wniosek o kluczowym znaczeniu dla osoby Pana Sędziego, niestety nie doceniając w żadnym razie długotrwałej przeszkody natury prawnej, uniemożliwiającej dalsze procedowanie w niniejszej sprawie”. Podnosząc powyższy zarzut wniósł o „zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez zawieszenie postępowania w niniejszej sprawie do czasu prawomocnego zakończenia postępowania w zakresie pytań prejudycjalnych przed TSUE”.

W odpowiedzi na wywiedzione zażalenie Naczelnik Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w S. wniósł o oddalenie zażalenia w całości jako oczywiście bezzasadnego. Wskazał ponadto, że „podniesione w zażaleniu okoliczności nie mogą stanowić podstawy do uchylenia postanowienia, albowiem pozostają w sprzeczności z podstawowymi zasadami polskiej procedury karnej”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wywiedzione w niniejszej sprawie zażalenie okazało się niezasadne.

Podczas posiedzenia Sądu Najwyższego w dniu 29 sierpnia 2019 roku Rzecznik Dyscyplinarny SN wniósł o zawieszenie postępowania z uwagi na trwające postępowanie w przedmiocie pytań prejudycjalnych, które zawisło przed TSUE.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z art. 22 § 1 kpk jeżeli zachodzi długotrwała przeszkoda uniemożliwiająca prowadzenie postępowania, a w szczególności jeżeli nie można ująć oskarżonego albo nie może on brać udziału w postępowaniu z powodu choroby psychicznej lub innej ciężkiej choroby, postępowanie zawiesza się na czas trwania przeszkody. Sąd Najwyższy zauważył, co zresztą znajduje potwierdzenie w doktrynie, że owe długotrwałe przeszkody, które uzasadniałyby zawieszenie postępowania wskazane w art. 22 § 1 kpk nie mają charakteru katalogu zamkniętego. Mogą to być zarówno przeszkody natury faktycznej, jak i prawnej (zob. m.in. M. Kurowski [w:] *Kodeks postępowania karnego. Tom I. Komentarz aktualizowany*, red. D. Świecki, Gdańsk 2020, art. 22). W orzecznictwie Sądu Najwyższego słusznie zauważa się jednak, że nie ma podstaw, aby zawiesić postępowanie z uwagi na kwestię prejudycjalności, z jednym wyjątkiem, mianowicie wypadku przedstawienia przez sąd pytania prawnego na podstawie art. 3 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym.

W takiej sytuacji rozstrzygnięcie sprawy jest uzależnione od prejudykatu w postaci orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego (postanowienie SN z 12.06.2003 r., SNO 30/03, LEX nr 471878).

Zauważyć także należy, że przyczyna, na którą powoływał się Rzecznik Dyscyplinarny SN nie ma wpływu na toczące się postępowanie w przedmiocie wyrażenia zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej SSN w stanie spoczynku S.K.. Należy zauważyć, że jakkolwiek odpowiedź przez TSUE na zadane przez sąd krajowy pytania prejudycjalne odnosi skutek jedynie wobec konkretnego stanu faktycznego, na kanwie którego doszło do ich zadania. Nie można zatem, w ocenie Sądu Najwyższego, rozszerzająco traktować skutku prawnego wydanego w takiej konfiguracji procesowej orzeczenia.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.